

«Παλιάνθρωπος και χυδαίος» και Αιώνιος Ζωή

/ [Γνώμες](#)

- του Μητροπολίτη Ζιμπάμπουε κ. Σεραφείμ

Στη σημερινή Ευαγγελική περικοπή (Λουκά 18, 18 - 27) βλέπουμε κάποιον πλούσιον να πλησιάζει τον Ιησού και να τον ρωτάει τι πρέπει να κάνει για να κληρονομήσει την αιώνια ζωή. Κι ο Ιησούς του λέει ότι βασική προϋπόθεση είναι η τήρηση των εντολών του Θεού.

Συγκεκριμένα, του τονίζει ότι για να σωθεί κάποιος και να γίνει πολίτης της βασιλείας του Θεού, πρώτον, πρέπει να παραμείνει πιστός και συνεπής σύζυγος, δηλαδή να μη πέσει σε μοιχείαν. Από την στιγμή που κάποιος από τους συζύγους πέσει στην αμαρτία της μοιχείας, σημαίνει ότι έπαψε πλέον να υπακούει στο θέλημα του Θεού κι ότι άρχισε να επιτελεί τα έργα του διαβόλου. Επιλέγει να γίνει δούλος των αμαρτωλών παθών του με θύματα τα παιδιά του και τη μητέρα τους. Γι' αυτό γίνεται ανάξιος του Παραδείσου κι άξιος της Κολάσεως. Πολλοί παλιάνθρωποι και χυδαίοι που προδίνουνε το γάμο τους με τη μοιχεία επιλέγουν το νομικό τους δικαίωμα για διαζύγιο. (Γι' αυτό στα χωριά μας λένε την παροιμία «Είπαν του μοιχού, παλιάνθρωπε και χυδαίε, και έγινε χαμός από τις φωνές του και τις κραυγές του σ' όλη τη γειτονιά (εβρίτζισε η γειτονιά). Είπαν του φρόνιμου ανθρώπου, που με υπομονή στο γάμο του δεν χωρίζει, για να προστατεύει τα παιδιά του, παλιάνθρωπε και χυδαίε, και μπήκε σιωπηλός μέσα στο σπίτι του και κλειδώθηκε»). Ο κάθε πατέρας και η κάθε μητέρα μπορούν να

αναπληρώνουν πολλούς ρόλους στη κοινωνία, ουδείς όμως μπορεί να τους αναπληρώσει για να μη πληγωθούν τα παιδιά τους όταν δεν είναι μαζί τους. Γι' αυτό και το ιερό Μυστήριο του Γάμου είναι ισόβιο.

Δεύτερον, για να γίνει κάποιος μέλος της βασιλείας του Θεού δεν πρέπει να φονεύσει, διότι ο κάθε άνθρωπος είναι «κατ' εικόνα Θεού», κι έτσι σκοτώνοντας κάποιος τον συνάνθρωπό του είναι ως να προσπαθεί να σκοτώσει τον Θεόν. Στην πραγματικότητα όμως ο φονιάς με τα κριτήρια της αιωνιότητας είναι ως να σκοτώνει τον εαυτόν του, γιατί ο ίδιος με το έγκλημα του καταδικάζει τον εαυτόν του να παραμείνει μακριά από τον Θεόν, μακριά δηλαδή από τον Παράδεισον και την αιώνια ζωή. Γι' αυτό ο Χριστός, επειδή θέλει όλοι μας να σωθούμε και να γίνουμε αιώνιοι κάτοικοι του Παραδείσου, μας καλεί να συγχωρούμε και ν' αγαπάμε ακόμη και τους εχθρούς μας. Μ' αυτό τον προκλητικό τρόπο μένουμε μακριά από το ενδεχόμενο του φόνου και την αμαρτωλή σκέψη του αφανισμού του άλλου. Γι' αυτό και η Εκκλησία είναι πάντοτε εναντίο της θανατικής ποινής.

Τρίτον, για να κληρονομήσει κάποιος την αιώνια ζωή πρέπει να έχει συνείδηση ότι τα πάντα ανήκουν στον Θεό, κι ότι μέσα από τα υλικά πράγματα που ο άνθρωπος ελέγχει ή κατέχει, του δίνεται η δυνατότητα ως εντολοδόχος του Δημιουργού Θεού, με την υπακοή στην εντολή της αγάπης, να τα διαχειρίζεται σωστά και τίμια για το καλό του ιδίου, της οικογένειας του και των συνανθρώπων του. Αντίθετα όταν ο άνθρωπος δεν ακολουθεί τη θεία αυτή εντολή, τότε γίνεται κλέφτης και αναπόφευκτα οδηγεί τον εαυτό του στην απώλεια, δηλαδή στην Κόλαση. Φανταστείτε, πόσο άδικος και άσχημος θα ήταν ο κόσμος που ζούμε, αν δεν υπήρχαν όλοι εκείνοι οι φιλόανθρωποι καλοί άνθρωποι που με την άδολη αγάπη τους, ακόμη και από το υστέρημα τους, βοηθούν και στηρίζουν το Ιεραποστολικό μας έργο και μάλιστα στηρίζοντας άπορα και ορφανά παιδιά να έχουν λίγο ψωμί και λίγο γάλα και την ελπίδα να ζήσουν

Τέταρτον, για να σωθεί κάποιος αιώνια πρέπει κάθε στιγμή να είναι έτοιμος να υποστηρίξει το δίκαιον, να μη επιτρέπει ποτέ ν' αδικείται κανένας άνθρωπος. Εκεί που δεν συμβαίνει αυτό, τότε ο άνθρωπος είναι πρόθυμος να πέσει στην αμαρτία της ψευδομαρτυρίας σε βάρος του συνανθρώπου του, και ταυτόχρονα όμως να οδηγήσει και τον εαυτό του στην Κόλαση, δηλαδή στην αιώνια τιμωρία. Τελικά αυτός που αδικεί ή ανέχεται οποιανδήποτε μορφή αδικίας, συνηθίζει στην αδικία και αδικεί και τα μέλη της οικογένειάς του, τα παιδιά του, το σύζυγο μας, τους γονείς μας, τους συγγενείς μας, τους φίλους μας, τους γνωστούς μας και τους συναδέλφους μας, τους συμπατριώτες μας και τον κόσμο όλο, και φυσικά και τον εαυτό μας και μάλιστα αιώνια.

Πέμπτον, εκείνος που θέλει να σωθεί και να κληρονομήσει την αιώνια ζωή πρέπει να τιμά και να σέβεται τους γονείς του, γιατί πως είναι δυνατόν να αποδειχθεί ότι ένας είναι άξιος του Παραδείσου όταν αποδεικνύεται ανάξιος να δείξει έμπρακτα την αγάπη του και την ευγνωμοσύνη του προς τα πρόσωπα εκείνα που τον έφεραν στον κόσμο και που έκαμαν θυσίες για να τον μεγαλώσουν; Οι αχάριστοι δεν έχουν θέση στην βασιλεία του Θεού. Αν οι γονείς, έστω και πληγωμένοι από την αγνωμοσύνη των παιδιών τους, δεν σταματούν να αγαπούν τα παιδιά τους ακόμη κι όταν είναι αχάριστα, οι γνωστοί τους όμως και οι φίλοι τους και οι συνάδελφοι τους σίγουρα, θα τινάζουν το γιακά τους και θα μένουν μακριά τους όταν τους χρειασθούν. Οι αχάριστοι μένουν μόνοι τους με ημερομηνία λήξεως.

Τονίζοντας ο Ιησούς ότι μόνο ο Θεός είναι καλός, μας στέλνει το μήνυμα ότι ο άνθρωπος μπορεί να γίνει καλός μόνο με τη τήρηση των εντολών του Θεού. Με τη τήρηση δηλαδή των εντολών του Θεού μπορούμε κι εμείς να γίνουμε κατά χάριν Θεοί. Ο Θεός τόσο πολύ αγάπησε τους ανθρώπους, ώστε έστειλε τον Υιόν αυτού τον Μονογενή για να έχουμε «ζωή αιώνιον», διδάσκοντας μας να μετανοούμε για τα λάθη μας, διότι πλησίασε η βασιλεία των ουρανών.

Γι' αυτό, δεν είναι ποτέ αργά, αν κάποιος από μας έπεσε στην αμαρτία της παρακοής της τήρησης των εντολών του Θεού, να μετανοήσει και να προσπαθήσει με προσευχή στον Θεό ν' ανταποκριθεί μ' ευθύνη, ζήλον, αγάπη και συνέπεια στην τήρηση των εντολών του Θεού για να κληρονομήσει «ζωή αιώνιον». Όσοι πάλι τηρούμε στη ζωή μας τις εντολές του Θεού, ας συνεχίσουμε μ' επιμονή τον καλό αγώνα μας με την ταυτόχρονη κι αδιάκοπη συμμετοχή μας στην Λειτουργική ζωή της Εκκλησίας μας, με τον εκκλησιασμό μας, με την συχνή κι άξια προσέλευση μας στο Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, και με την καθημερινή προσπάθεια μας, όπου και να βρισκόμαστε, να δίνουμε μαρτυρία Χριστού, δείχνοντας την αγάπη μας προς όλους τους ανθρώπους που έχουν την ανάγκη μας. Να έχουμε συνείδηση ότι πάντοτε βρίσκεται αόρατα μπροστά μας ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός. Αυτό

μπορούμε να το ζούμε και να τό συναιθανόμαστε με τη σιωπηλή επανάληψη της νοερής προσευχής του Χριστού: «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησον με τον αμαρτωλόν και σώσον τον κόσμον σου». Λέγοντας στο νεαρό ο Ιησούς ότι πράγματι μόνο ο Θεός είναι αγαθός, αυτό σημαίνει ότι όλοι οι άνθρωποι χρειαζόμαστε μετάνοια. Γι' αυτό και ο Απόστολος Παύλος τονίζει ότι ο Χριστός ήρθε στο κόσμο να σώσει αμαρτωλούς από τους οποίους ο ίδιος είναι πρώτος (Βλέπε Α' Τιμοθ. Επιστολή, 1, 15-16). Αυτή την προσευχή τη λέμε και πριν να προσέλθουμε στη Θεία Κοινωνία, και οι κληρικοί και οι λαϊκοί.

Αν όμως συμβαίνει πάνω από την πίστη μας στο Θεό, να μας απασχολεί κάτι άλλο, όπως στην περίπτωση του σημερινού πλούσιου του Ευαγγελίου, που έγινε σκλάβος του πλούτου του, τότε ισχύει και για μας η προτροπή του Χριστού ν' αποδεσμευθούμε απ' ό,τι μας έγινε πάθος και ν' ακολουθήσουμε τον Χριστόν. Όπως δηλαδή ο Χριστός εργάστηκε και θυσιάστηκε για το δίκαιο, την αξιοπρέπεια και τελικά για τη σωτηρία του ανθρώπου, το ίδιο και εμείς καλούμαστε να τον μιμηθούμε στη ζωή μας, έχοντας Αυτόν ως πρότυπο μας. Έτσι έχουμε κι εμείς ζωντανές ελπίδες, όπως τους αγίους, που η Εκκλησία μας καθημερινά τιμά, να γίνουμε και εμείς άγιοι και να εισέλθουμε στην βασιλεία του Θεού. Ο νέος δεν είχε καταλάβει ο Ιησούς Χριστός του πρόσφερε μια μοναδική ευκαιρία να γίνει ένας εκ των Αποστόλων του Ιησού Χριστού, όπως ο Πρωτόκλητος Απόστολος Ανδρέας που αύριο τιμούμε σε όλη την Οικουμένη για δυο σχεδόν χιλιάδες χρόνια και θα συνεχίσουμε μέχρι της συντέλειας των αιώνων.

Στο σημείο αυτό, με αφορμή την σημερινή Ευαγγελική περικοπή, πρέπει να διευκρινίσουμε ότι ο πλούτος δεν είναι κάτι κακό που ο κάτοχός του πηγαίνει στην Κόλαση. Αυτό που οδηγεί στην απώλεια είναι η κακή του χρήση. Η καλή του χρήση οδηγεί στον Παράδεισο. Κι ο πλούτος είναι μέρος της δημιουργίας του Θεού, που στην αγία Γραφή χαρακτηρίζεται «καλή λίαν». Έτσι στην γνωστή παραβολή του φτωχού Λαζάρου και του άσπλαχνου πλουσίου, βλέπουμε τον Αβραάμ, που ήταν ένας από τους πιο πλούσιους ανθρώπους της Παλαιάς Διαθήκης, να βρίσκεται στον Παράδεισον. Όταν κάποιος είναι πλούσιος και δεν μπορεί ν' ανταποκριθεί στις εντολές του Θεού και να μιμηθεί το παράδειγμα του Αβραάμ και του Ζακχαίου, που χρησιμοποίησαν τον πλούτο τους για την σωτηρία των συνανθρώπων τους, τότε ο πλούτος του πλούσιου ανθρώπου γίνεται η αιτία της καταστροφής του. Με τον τρόπο δηλαδή που χρησιμοποιεί κάποιος ό,τι έχει δείχνει την κακία του ή την αγάπη του. Στην περίπτωση του πλούσιου του σημερινού Ευαγγελίου έχουμε την αρνητική χρήση του πλούτου, όπου φαίνεται η κακία του και ταυτόχρονα ο κίνδυνος της απώλειας της αιώνιας ζωής. Γι' αυτό ο Χριστός τον προτρέπει να δείξει αγάπη μοιράζοντας τα πάντα στους φτωχούς ανθρώπους που είχαν ανάγκες, κι ο ίδιος να τον ακολουθήσει να γίνει δηλαδή ένας από τους αποστόλους του.

Αυτός όμως περίλυπος αρνήθηκε τη μεγάλη τιμή που του πρότεινε ο Χριστός.

Η Εκκλησία αγαπητοί μου ως ο «παρατεινόμενος Χριστός εις τους αιώνας», απευθύνει το ίδιο μήνυμα και σε μας σήμερα. Σε μας εναπόκειται με τη χάρη του Θεού να γίνουμε αν θέλουμε Απόστολοι του Χριστού. Η μαρτυρία του Χριστού ισχύει και σήμερα. «Αυτά που για τους ανθρώπους είναι αδύνατα, για το Θεό είναι δυνατά».

Για να έχουμε την ελπίδα του Παραδείσου και την καθημερινή ευλογία του Θεού, δεν είναι ανάγκη να γίνουμε Απόστολοι όπως τους Δώδεκα Αποστόλους του. Μπορούμε να έχουμε την ελπίδα του Παραδείσου με τη φιλανθρωπία μας, με την αγάπη μας, την ευγένεια μας, τη καλοσύνη μας, την ανεκτικότητα μας, την υπομονή μας και τη καλή μας διάθεση όταν μπορούμε να βοηθήσουμε εκεί που υπάρχουν ανάγκες, έστω και ελάχιστα, όσο μπορούμε. Και δεν πρέπει να περιορίζουμε την φιλανθρωπία μας και την αγάπη μας μόνο σε υλικές προσφορές, αλλά και στο ενδιαφέρον μας στο πόνο του άλλου και στην στήριξη του με κάθε τρόπο, να μη πικραίνουμε τους ανθρώπους που συναντάμε καθημερινά και να τσακωνόμαστε μαζί τους και να τους βάζουμε τις φωνές. Πρέπει να προσπαθήσουμε να γίνουμε αξιαγάπητοι, να αξίζουμε δηλαδή της αγάπης, όπως οι γονείς μας, ή όπως πρόσωπα που φεύγουν πρόωρα από ανάμεσα μας, και επειδή είναι αξιαγάπητα μας κάνουν να πονάμε περισσότερο. Δυστυχώς όταν κάποιος είναι άδικος και κακός άνθρωπος, όταν πεθάνει, ασυνείδητα πολλοί λένε, δόξα σοι ο Θεός πέθανε και ησυχάσαμε. Ως χριστιανοί όμως προσευχόμαστε για τη σωτηρία όλων των ανθρώπων κι ο Δίκαιος Κριτής, ο Θεός δηλαδή θα μας κρίνει όλους. Φυσικά εδώ ισχύει και η μαρτυρία του Αποστόλου Παύλου ότι «εκείνο που θα σπείρει ο άνθρωπος, αυτό και θα θερίσει» (Προς Γαλάτας 6, 7).

Η Πανδημία του κορωνοϊού μας δίνει μια ευκαιρία να γίνουμε πιο ανθρώπινοι, με τη κοινωνική μας αλληλεγγύη και την άδολη αγάπη και τη φιλανθρωπία μας να κάνουμε τόσο τη τοπική κοινωνία όσο και τον κόσμο μας πιο όμορφο με κοινωνική δικαιοσύνη και λιγότερο πόνο, εναπόκειται σε μας.